Do sarkazma in nazaj

Pogojenost

Čim bolj je država toga, tem mehkejše so človeške hrbtenice.

Ranjena zver je najbolj nevarna

Mnogi so razumeli odmiranje države kot najugodnejši čas za metanje polen in kamenja nanjo. Ko pa se država spravi nad koga od njih, uvidijo, da le še ni povsem na koncu svojih moči.

Za strahopetce

Če je že tako, da ti drugi krojijo kapo, zakaj se ne opogumiš in hodiš gologlav?

Veličini pristoja tudi malenkost

Akademski naslov meni, da že sam nekaj pomeni, zato mu je tudi človeček dovolj.

Brez naslova

Glasneje vpije na pomoč oni, ki mu je le-ta manj potrebna.

Pametni, izbirajte!

Govori kakor misliš, kajti v nasprotnem primeru se ti lahko pripeti, da boš v življenju celo uspel!

Nezdružljivi svobodi

Poznamo svobodo mišljenja in svobodo govora. Na žalost ljudje svobodno govore, vendar ne tega, kar svobodno mislijo.

Delovna sila

Kadar vozilo katerega funkcionarja zavije s poti in obstane v jarku, ga vedno delavci in kmetje izvlečejo — na p r a v o p o t!

Kitajska logika

Mi smo država. Zakaj bi potem delali za njeno odmiranje?

Dvojno tarnanje

Zakaj toliko tarnamo o premogu? Pričnimo s sežiganjem »šund« literature! Ob njej se bomo greli vse leto!

Podobnost

V podjetju je često kot v orkestru: tudi najčudovitejši instrumenti se pokoravajo taktu bobna.

Kogar srbi, se tudi praska!

Čudno je, da se družbene kontrole najbolj boje prav tisti, ki so v podjetju — najbolj pogumni!

Boljša taktika

V vojni se je vedno izlizal. Zdaj se povsod prilizuje.

Spretnost

Natečaj je obleka, ki jo direktor-krojač tako spretno skroji, da je ne nihče more obleči (razen njegovega svaka seveda!).

Jagnjetovo blejanje

Prilizljen človek — dvojno plačo vleče!

Čudeži

Čudno je to, da imajo v teku do fotelјev trebušasti najboljšo kondicijo!

Desetkovanje

V vojni je padel vsak deseti, v miru vsak deseti diskutira. Mi, devetorica ostalih, v vojni kot v miru vedno... preživimo!

PAVLE KOVAČEVIČ

Stari in mladi tolovaj

Ako cenite hudomušno in vedro slovensko besedo izpod peresa Fridolina Žolne, tega prvega zakupnika slovenskega humorja, tedaj prejkone veste, da sta na svetu dve sorti tolovajev. Oni dobri, preprosti, stari podeželski tolovaj z gorjačo, s katero te nemilo poboža po trdi butici in z nesmrtno parolo: »Denar ali življenje!«, in njegov pokvarjeni, mestni nečak, ki ti s smehljajem na licu in medenim glasom prav tako izmami denarce.

Kdo bi si mislil, da sta se pri nas ta dva ohranila še v današnji čas?!

Primaha ti jo oni dan stari tolovaj čez goro in po hosti nazaj v stari kraj. Nič ni nosil gorjače, pokalico je imel za pasom in v škornju še drugo itd. Vsega jih je imel kar štiri. Moderniziral se je stric, i kakopak, saj je bil v inozemstvu. Tudi odpustke je imel s seboj in še nekaj drugega drobiža. Vsega po malem je imel v bisagi, vse bi prav prišlo, če bi se tu po starem obrnilo.

Takole, je menil stari stric, pa smo spet doma. Kar vesel je bil in nič ni iskal skrivne stezice, lomastil je po hosti kot bi bil v domačem grabnu. Spazili so ga budni žandarji, hop-la so ga zgrabili in ga peljali pred rihtarja.

Eh, je dejal, da ni nič hudega mislil. Tu in tam bi kakšno bajto malo prekucnil, drugod bi malo elehtrike prirezal, no, ja, pa še kakšnega nezadovoljnega pijančka bi s seboj v hosto peljal, da bi mu družbo delal. Mož zakona pa hud, kaj, elektriko bi nam kradel, ko nam je že tako manjka. In pijančke bi nam v hosto vlekel, ko so vendar taki revčki, da morajo vso vinsko zalogo sami popiti.

Nič niso pomagale mile besede. Zašili so starega tolovaja in prav čudil se je, kako hud da je sodnik. Kakor da ne bi vedel, da on sam, star in beležen kot je, ne bi mogel kaj prida opraviti.

Bral je nečak o usodi ubogega strica. Nič mu ni bilo žal nesrečnega sorodnika. Kaj pa ni prej pazil, sam je kriv, si je mislil.

Ko se je stric potikal po mrzli tujini, je nečak v mestu živel mirno, neangažirano bi lahko rekli. Užival je po malem sadove dela svojega očeta in ni mu bilo hudega na tem svetu.

Bil je še mlad, ukaželjen, pa je zahajal v šole. Učil se je tako: z najmanjšim trudom za dober uspeh. Če se je zataknilo, pa je priskočil papa s kakšno mažo ali drugim zdravilom.

Pa je tako tudi doštudiral in šele takrat se je spomnil svojega poslanstva. Spomnil se je svojega rodu in nad, ki jih je njegov oče vanj polagal. Odšel je v službo. Kam, boste vprašali. Ah, kam? Pozabil sem že. No, pa saj, če vam povem zgodbo naprej, boste že sami uganili. Sploh pa je menjal precej služb. Brž, ko je na enem mestu zavdal ljudem, že je pobral šila in kopita in šel drugam. Videti je bilo, kakor da bi bil istočasno na več mestih, tako je včasih ponekod zaškripalo.

Na delovnem mestu je imel veliko besedo. Z denarjem drugih je ravnal kot da res ne bi bil njegov. Ni čuda, če je šlo precej podjetij in denarcev rakom žvižgat. Nase seveda ni pozabil. Za svoje je bil umen gospodar.

Bral je za zapahi stric, kako gre ljudem, ki jih skube njegov vrli nečak. Inako se mu je storilo ob tej nezaslišani krivici. On, pošten tolovaj starega kova, ki skoraj nikomur nič hudega ni hotel in ki še časa ni imel, da bi kaj škode naredil, tu za zapahi. On, zvit lisjak, ki je napravil šestkrat več škode in to materialne, torej take, ki gre dandanes ljudem res do živega, pa uživa prostost.

Poklicati si je dal advokata. »Ha, pa taka zlahta, mu bom že pokazal«, se je pridušal. »Gliha vkup štriha, to pravi lep domač pregovor. Če jaz ne morem ven, pa naj pride on sem.« In je lepo razkrinkal pridaniča.

Ne advokat ne sodnik staremu nista verjela. »Kje pa, on že ni tak. Saj je naš človek. Nič ni hodil po inozemstvu, nič ni z gorjačo grozil, pa tudi na silo ni ropal ljudi.«

Razjokal se je stari tolovaj. »Ali je to sploh še kakšna pravica?« je milo zavil oči k nebu, kajti bil je pač tolovaj starega kova.

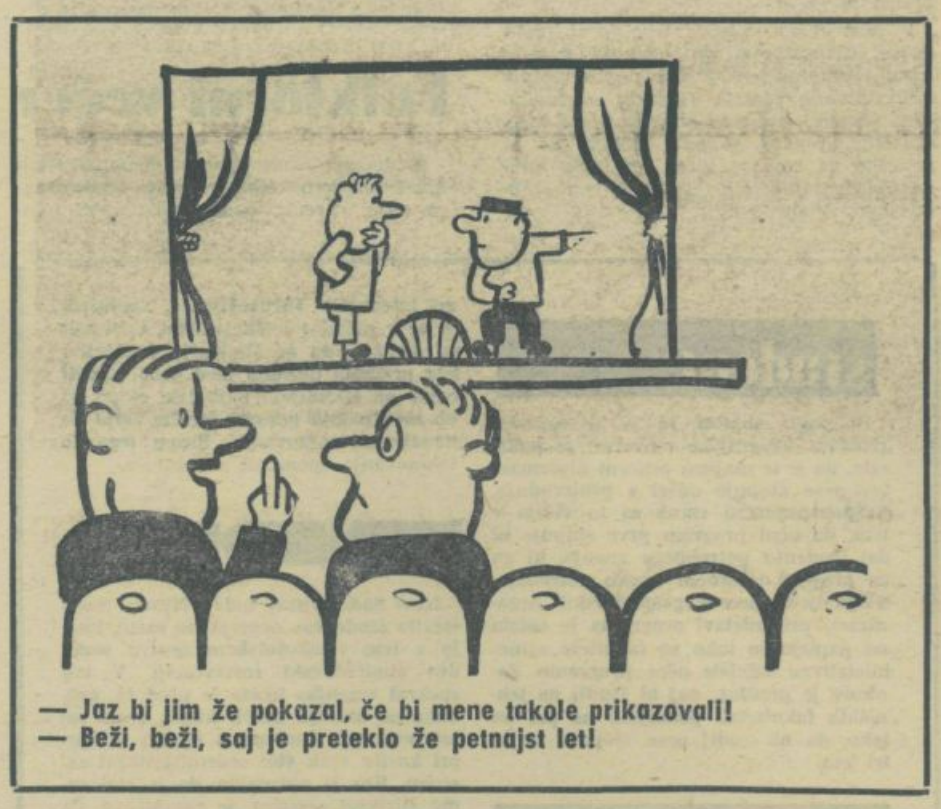

— Jaz bi jim že pokazal, če bi mene takole prikazovali!
— Beži, beži, saj je preteklo že petnajst let!

BREZ ODMEVA: v zadnjem času večkrat slišimo in vidimo, kako kdo zakliče ali zapiše kakšno ostro besedo tja na koprsko stran. No in — nič! Morebiti so možje peresa premili oziroma pretihi, kdo ve?

TEŽAVE (S) TRETJE STOPNJE: nekje so se hudo sporekli predavatelji in študentje tretje stopnje. Nekdaj so si bili baje kolegi in so natanko vedeli, kdaj jim je predavatelj zašel na tanek led. Drugod pa gre (seveda!) ta študij brez težav. Učenci sede v klopeh in samo poslušajo.

NOBENA JUHA SE NE POJE TAKO VROČA, KOT SE SKUHA: to sem jaz vedno pravil. Še posebej jeseni, ko je univerzitetni odbor posegel po brucovanjih in podobnih zabavno-športnih prireditvah. Takrat so se nekateri hudo razburili. Zdaj pa spet po starem...

DVAKRAT, DA BO BOLJ DRŽALO: menijo pri popularnem tedniku v hiši »Dela« in ponatisnejo (v bolj poljudni obliki) zahodno-nemški intervju o tabletah anti-baby, ki so ga pred 3 dnevi objavili v lastnem štirinajstdnevniku.

TRDONJA JE PRAVI TRDONJA: in se kot tak požvižga na Slovenski pravopis 1962 in še SP 1951 povrhu. Morebiti ga bo Lakotnik, ki je topogledno višje naobražen, podučil, da so gangsterji doma v CHicagu in nikjer drugje.

ČAS — NAJBOLJŠI ZDRAVNIK: tako še danes menijo v naših krajih in puste, da po slabih časih malo Save, Sore, Soče itd. preteče; šele potem hite polagat obkladke na boleča mesta. Ali pa o njih napišejo kako dramo — z majhnim zobom časa, seveda!

KONSTRUKTIVNI PREDLOG: tretješolec Tine, ki je slabo podkovan v matematiki, predlaga, da milijonu dinarjev odrežemo nekaj ničel, kajti tako bodo on in drugi, ki doslej niso znali z njimi računati, kakšno reč morebiti le prav izračunali.

ZAKAJ JE »LEV« TAKO POZREŠEN: projektanti in drugi grešni kozli so gotovo Ljubljančani, ker njim v novem hotelu pač ne bo treba spati in hotelskih uslug plačati!

Za te več ne skrbite. Zdaj žive v drugem svetu. Pričela se je nogometna liga...

Videti je, da imajo nekateri v Ljubljani res dobre želodce. Vse pogoltnejo...